

Slimmer dan Anansi



In Suriname heten krekels siksiuru's. *Siksi uru* betekent zes uur. Ze heten zo omdat ze om zes uur 's avonds beginnen te sjirpen. Dan begint in Suriname de schemering en zingen de siksiuru's over wat zij die dag beleefd hebben. De andere dieren kunnen dat goed verstaan. In dit verhaal is Siksiuru slimmer dan Anansi.

78

Er tin tin, sigri tin tin!

Anansi was gewend om zoals iedereen in Suriname een middagdutje te doen. Daarna ging hij baden, een mooi pak aantrekken en een wandelingetje maken, met zijn wandelstok in de hand en een sigaar in de mond.

Op een middag, toen hij ergens wandelde waar hij nog nooit geweest was, stond hij opeens voor een grote steen. Hij haalde de sigaar uit zijn mond en keek naar die steen. Het was een vreemde steen, want er groeiden niet alleen mos en varens omheen, maar als je goed keek, zou je er ook een gezicht met een baard in kunnen zien.

'Wat een vreemde steen is dat!' mompelde Anansi. *A ston' abi barba!*

De steen heeft een baard!

Nauwelijks had hij *ston' abi barba* gezegd of hij werd door de steen opgepakt en weggeslingerd! Wel veertig meter ver! Want het was een toversteen.

Hij kon zijn wandelstok niet meer vinden, zijn sigaar was aan stukken en hij had pijn over zijn hele lijf. Hij strompelde naar huis en zei tegen zijn vrouw: 'Akuba, het is vreselijk! Moet je horen wat me overkomen is!' En hij vertelde haar alles in geuren en kleuren.

'Kom maar hier, schat,' zei Ma Akuba. 'Ik zal je flink insmeren. Dan zal de pijn wel overgaan.' Ze wreef al zijn pijnlijke botten in met olie en daarna ging hij in zijn hangmat liggen.

Anansi viel niet meteen in slaap, want hij had overal pijn. Hij lag te denken en

te denken. Ineens sprong hij op en zei: 'Akuba, ik heb het! Voortaan hebben wij elke dag vlees!'

'Je droomt zeker,' zei Akuba.

'Nee, ik droom niet. Kom eens hier, dan zal ik zeggen wat we gaan doen.

Ik vertelde je toch dat die steen mij veertig meter ver heeft weggegooid?

Ik weet precies waar ik ben terechtgekomen. Haal je kapmes en slijp het scherp, vlijmscherp! Morgenochtend gaan we kijken hoe we deze tegenslag in voordeel kunnen omdraaien.'

Ma Akuba sleep haar kapmes. Je zou er een haartje mee in de lengte kunnen doorsnijden, zo scherp!

De volgende ochtend nam Anansi haar mee en zette haar precies op de plek waar hij terechtgekomen was. Toen ging hij op zoek naar een slachtoffer.

Wie kwam daar aan? Een konijn.

'Hallo, Mat Konkoni,' zei Anansi. 'Ben je aan het wandelen?'

'Nee,' zei het konijn. 'Ik ben op zoek naar eten.'

'O, dan loop ik een eindje met je mee,' zei Anansi vlug. Hij praatte met Mat Konkoni, vertelde hem over verre landen, zoals Nederland en België. Daar had hij wel eens over gehoord. Al pratende zorgde Anansi er wel voor dat ze in de richting van de steen liepen. Voordat ze daar waren, zei hij: 'Mat Konkoni, ik heb gehoord dat jullie konijnen erg knap zijn.'

'Dat klopt. Wij konkoni's zijn vreselijk knap!'

'Sjonge!' zei Anansi. 'Dat zou je me eens moeten bewijzen.'

'Graag! Maar hoe?'

'Als je iets kunt onthouden en het precies kunt herhalen wanneer ik het vraag, dan bewijs je daarmee dat je ontzettend knap bent,' zei Anansi.

'Zeg maar wat ik moet onthouden. Maak het goed moeilijk, hoor!' riep Konkoni.

Anansi zei: 'Ik ga iets erg moeilijks voor je bedenken. Iets wat je niet verwacht. Eh... *Ston' abi barba!* Kun je dat onthouden?'

'Man,' zei Konkoni, 'zoek iets moeilijkers!'

'Nee, dit is moeilijk genoeg. Als je dit kunt onthouden, bewijs je me dat je superknap bent.'

Ze liepen in de richting van de steen en toen ze ervoor stonden, zei Anansi:

'Wat zou je ook alweer onthouden, Mat Konkoni?'

Konkoni stond stil en zei: *Ston' abi barba!*

En wat gebeurde er? Precies: de steen greep Konkoni beet en smiet hem weg, veertig meter ver. Daar zat Akuba met het kapmes en ze hakte het konijn meteen in stukken. Die dag aten Anansi en zijn familie konijn.

79



De volgende dag ging Anansi er weer op uit. Nu kwam hij Mat Keskesi (de aap) tegen, met wie hij dezelfde streek uithaalde. En zo vond hij vier dagen achter elkaar een slachtoffer. De vijfde dag kwam hij een siksiuru tegen. 'Mat Siksiuru,' zei hij, 'ik heb gehoord dat jullie erg knap zijn. Is het waar dat jullie alles kunnen onthouden wat je wordt opgegeven?'

'Dat is waar,' zei de siksiuru. Hij vertrouwde Anansi voor geen cent maar zei toch: 'Wij hebben een geweldig goed geheugen.'

Anansi vroeg toen: 'Kun je dat ook bewijzen?'

'Natuurlijk kan ik dat bewijzen.'

'Kun je iets dat ik je opgeef onthouden tot ik je vraag om het te herhalen?' vroeg Anansi.

'Ga je gang,' zei Siksiuru.

'Je moet onthouden: *Ston' abi barba!*'

'Dat is wel heel makkelijk,' zei Siksiuru op zijn hoede. Ze liepen tot vlakbij de steen. Toen zei Anansi: 'Mat Siksiuru, wat zou je onthouden?'

'Ik?' zei Siksiuru, 'iets onthouden? Zou ik iets onthouden? Nee hoor, daar kan ik me niets van herinneren.'

'Wat ben jij dom!' schreeuwde Anansi. 'Je hebt nog wel tegen me gezegd dat je zo'n geweldig geheugen hebt. Heb ik je niet gezegd om te onthouden:'

'St... st...'

'St... st... stop... stout...,' probeerde Siksiuru.

'Nee, sufferd!' zei Anansi. 'Heb ik niet gezegd Ston...'

'Ston?' zei de siksiuru, 'Ston...? Wat ston?'

'Ston' abi...,' zei Anansi nu.

'Wat ston' abi...?' vroeg Siksiuru.

Anansi werd kwaad en riep: 'Jij zou toch onthouden: *Ston' abi barba!*'

Mat Siksiuru keek stomverbaasd hoe de steen Anansi pakte en hem de lucht in smet. Op datzelfde moment bedacht Anansi met schrik dat Akuba stond te wachten met dat vlijmscherpe kapmes. Dus terwijl hij door de lucht zweefde, riep hij: 'Akuba, niet kappen. Het is Anansi die eraan komt!'

Die dag hadden ze geen vlees. Anansi had pijn over zijn hele lijf. Maar hij keek al uit naar de volgende dag.

Die avond om zes uur sjipte Siksiuru uit volle borst. En dus wisten alle dieren in een mum van tijd wat Anansi met Siksiuru had willen doen.

De volgende morgen kwam Anansi het hert tegen. 'Hallo Mat Dia,' zei hij, 'ik heb gehoord dat je zo knap bent!'

'Klopt,' zei het hert, 'ik ben razendknap, maar wat ik niet kan onthouden is: *Ston' abi barba!*'

Anansi kon zijn oren niet geloven. Hij kwam een buffel tegen en hij zei:

'Mat Bofru, ik heb gehoord dat jullie zo knap zijn.'
'Ja, ik ben knap, hoor. Maar *Ston' abi barba!* kan ik maar niet onthouden.'
Anansi kwam daarna bij de kikker en zei: 'Mat *Todo*, ga je mee wandelen?'
'Nee,' kwaakte de kikker, 'ik ga niet wandelen met jou en al helemaal niet naar die *Ston' abi barba!* van je!'
Toen pas begreep Anansi dat alle dieren hadden gehoord wat Siksiuru bij zonsopgang had gezongen.

